
Der var Ræv derinde

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Der var Ræv derinde

4

Der var Ræv derinde

Der var Ræv derinde

Der var Ræv derinde

Af Kaj Munk

Nat.d.18.9.38[1]

PAA Søndag begynder Hønsejagten. Aah, hvor Fylla og jeg har glædet os! Som Børn til Juleaften. Hvad er det dog for en Hemmelighed ved Jagten, der volder, at den bliver man aldrig træt af. Tværtimod er det gaaet saadan i Aarenes Løb, at hver Sæson imødeses med større og større Forventning. Skyldes det, at Livet selv bliver En kostbarere med Aarene? at noget hvisker inde i Ens Blod: kan du bare eengang endnu redde dig den flyvende Sommers solglitrende Dugspind hen over Agrene, maa du være taknemmelig. Og skyldes det endvidere, at det vanskeliggør mig i stigende Grad at blive glad. I Ungdommen var der ikke langt imellem det himmelhoch jauchzend og det zum Tode betrübte. Fortvivlelsen er der stadigvæk ikke langt til, men det himmelhøje rykker længere og længere udad, indtil det vel til sidst ikke er at finde andet Sted end bag Dødens Port.

Men endnu flagrer det altsaa henover Markerne en Septembormorgen, naar Solopgangens livskolde Brise - for tænk, at ogsaa Kulden kan have Liv i sig og skænke Liv - men nu kan jeg ikke naa mere, for jeg skal til Toget med min Forlægger og hans Frue, Afgang fra Ulfborg 10,25. Hav mig undskyldt, saa længe, taalmodige Læser!

Her har De mig igen. Ved De, hvad jeg gjorde? Jeg iførte mig Hensynsløshed over for Fru Arnold Buscks noble blaa Overstykke og stoppede Chang, Knold og Klaus ind i Bilen med hen til Toget. Sagen var den, at Chang var kommen paa Besøg i Aftes. Da jeg kom ud i den stjernetjældede Gaard ved 10-Tiden for at lukke for Hønsene, inden Ræven afskaffede dette Begrebs Manifestation her i Præstegaarden, stod Chang i den kolde Nattevind og ventede og nuffede mig med Snuden og spurgte: "Vi skal vel ikke ud efter den Røde i Morgen tidlig, nu da Lunten paa ham er ekstra fin, og Pelsen er begyndt at gaa an?" Saa fik Chang Lov til at overnatte under Tag med Knold Støver og Gravhund Klaus, og et Kvarter efter Togets Afgang fra Ulfborg stod vi 4 af Bilen ved den lille Plantage, og et Øjeblik efter hørte jeg paa Hundene, at Sanct Mikkel rejste sig paa Tærne inde i den.

Jeg løb ned til det sydøstre Hjørne, som ligger 4 Alen fra en Kartoffelmark, der fører lige over til den store Plantage. Jeg kender min Fristelse, som er at forlade min Post og pile hid og did for at forsøge at komme foran Drevet. Men i Dag gav jeg min venstre Haand min højre paa, at i de første 1½ Time veg jeg ikke fra denne Plet. Saa stod jeg da og holdt Vejret og Bøssen og glædede mig over Livet, der dunkede mig i Brystet, hvergang Hundens frydefulde Raab i Nærheden lod mig vide, at nu var vor fælles Fjende ved at stikke Næsen udenfor.

Skovduerne flaksede op omkring mig, skræmmede af Hundekoncerten. Husmanden kom ud af sin Vaaning og keg, om der var Haab for ham i Dag om at slippe af med en

enkelt af den Tylvt af blodtørstige, der Dag og Nat efterstræber hans arme Høns. En Fasanhane flytter hidsigt rabaldrende fra den lille Plantages Ufred over til den store, hvor Krigstilstanden endnu ikke er indledet. Folk kører Korn ind fra de afvandede Enge, men en Byge gør dem kede af det, og med Halvlæs ager de hjem. Saa titter Solen atter frem og smiler dobbelt fortryllende. Blæsten, der næsten var blevet til Torden i Fyrrenaalene, løjer af. Hundens Halsen bliver mere spredt, trækker sig vesterpaa, opløses efterhaanden ganske. Klaus kommer pustende til mig og melder opgivende alt Haabe ude, og lægger sig ved min Fod. Men jeg kender efterhaanden min Mikkel. Skønt der ingen Lyd høres mere inde fra Træerne og Ræven og de to Hunde maaske er 2 km væk i andre Plantager lader jeg mig ikke lokke til en Bevægelse. Først et Kvarter efter sætter jeg mig forsigtig ned, og nu er alt stille overalt. Kun Husmandens Dreng bag Ploven henne paa Marken sætter i med en Fløjten: Det var en Lørdag Aften, jeg sad og ventede dig. Drengen aner ikke, han gør Nar af sin Præst; han aner det ikke; saa skulde han nok vare sig. Der maa altsaa være noget underbevidst i ham, der ikke har Respekt for Gejstligheden. Han er ikke som den næbbede Vejarbejder i Staby, der, da jeg standsede forleden Dag ved Paabegyndelsen af et nyt Vejstykke og spurgte: "Hvor skal den Vej gaa hen?" gav mig til Svar: "Den skal ingen Steder gaa; den skal blive liggende."

Hvad var det? Hørte jeg ikke Hundenes Stemmer i det fjerne igen? var de ikke atter ved at nærme sig Plantagen? Op og staa! Fortsættelsen følger paa Søndag.

KAJ MUNK.